

5. ISO/IWA 2:2007. Quality management systems — Guidelines for the application of ISO 9001:2000 in education. — (Системи управління якістю. — Керівництво по застосуванню ISO 9001:2000 у освіті).
6. ISO 10015:1999. Quality management — Guidelines for training. — (Управління якістю — Керівництво із застосування).
7. Постанова Кабміну України «Про ліцензування освітніх послуг» від 29.08.2003 № 1380.
8. Наказ МОН України «Про затвердження Ліцензійних умов надання освітніх послуг, Порядку здійснення контролю за дотриманням ліцензійних умов надання освітніх послуг, Положення про експертну комісію та порядок проведення ліцензійної експертизи та Типового положення про регіональну експертну раду з питань ліцензування та атестації навчальних закладів» від 24.12.2003 № 847.
9. Наказ МОН України «Про затвердження Положення про організацію навчального процесу у вищих навчальних закладах» від 02.06.93 № 161, зареєстр. у Мін'юсті України 23.11.1993 за № 173.
10. Дробноход М. Забезпечення якісної освіти – основне завдання освітньої галузі України / М. Дробноход // Освіта і управління. – 2008. - №1. – с. 20-35

Холодна А.О.
Науковий керівник Табачкова Н.А.

НЕДОЛІКИ РОБОТИ ЗАКОНОДАВЧОЇ ВЛАДИ В УКРАЇНІ ТА ПЕРСПЕКТИВИ УДОСКОНАЛЕННЯ ЇЇ ФУНКЦІОНУВАННЯ

Єдиним органом законодавчої влади в Україні є парламент - Верховна Рада України, який має виключне право прийняття державних законів. [1]

Верховна Рада незалежної України розпочинає свій відлік від 16 липня 1990 року. У цей день парламент УРСР дванадцятого скликання проголосував за Декларацію про державний суверенітет України. Згідно з цим документом було скасовано ст. 6 Конституції УРСР про керівну роль Комуністичної партії та проголошено розмежування влади на законодавчу, виконавчу та судову як принцип побудови державного механізму.

Конституційний склад Верховної Ради України налічує 450 народних депутатів, які обираються на основі загального, рівного і прямого виборчого права шляхом таємного голосування строком на п'ять років. Вибори в Парламент України відбуваються за пропорційною виборчою системою.

Верховна Рада може розпочати свою роботу, якщо в її склад обрано не менше 2/3 народних депутатів від числа Парламенту. Вона збирається на першу сесію не пізніше 30 днів з моменту затвердження її складу.

З числа народних депутатів обирається голова Верховної Ради України, його перший та другий заступники. Також створюються депутатські комісії за основними напрямками життєдіяльності держави. Кожна комісія складається з голови, заступника і членів комісії.

За Конституцією ВРУ діє відкрито, тобто Парламент зобов'язаний ознайомити громадян з результатами своєї діяльності. Прийняття будь-яких рішень відбувається на сесійних (пленарних) засіданнях.

Повноваженнями Верховної Ради України вважається прийняття законів, внесення змін до Конституції України, визначення основ і напрямку діяльності держави в питаннях внутрішньої та зовнішньої політики, зміщення Президента в порядку імпичмента, схвалення програм діяльності Кабінету Міністрів України, дострокове припинення повноважень Парламенту Автономної Республіки Крим.

Інформація про діяльність Верховної Ради регулярно публікується в таких офіційних виданнях, як «Відомості Верховної Ради України», «Офіційний вісник України» та «Урядовий кур'єр». Та зазвичай існує певна кількість громадян, які не задоволені результатами діяльності вищого за-

конодавчого органа. Виникають багаточисельні питання, незадоволені громадяни виходять на протести та мітинги зі своїми вимогами. Тому тема недосконалості чинної законодавчої влади та прийнятих нею рішень є дуже актуальною на сучасному етапі.

Метою даної статті є аналіз діяльності існуючої законодавчої влади щодо здійснення державного управління та з'ясування вад і суттєвих недоліків, які негативно впливають на життєдіяльність громадян. Також, розглядаючи деякі актуальні питання, які викликають суперечності між населенням України та владою, автор поставив на меті розробку пропозицій і рекомендацій, які дозволять удосконалити політику державного управління.

Однією з ключових проблем в законодавчій владі є неналагоджена взаємодія між Верховною Радою та громадськістю. В Україні не існує дієвої практики, яка б показала ефективне управління країною із врахуванням суспільних потреб та суспільної думки. [3]

На сучасному етапі виникла низка проблем, які стають на заваді побудови злагодженої політики державного управління. Такими проблемами є:

1) відсутність законодавчого закріплення базових принципів та підходів, а також мінімальних стандартів залучення громадян до процесу розробки державної політики;

2) незбалансований підхід до розвитку державної політики в сфері забезпечення «спільного управління»;

3) відсутність законодавчого регулювання низки найважливіших форм громадської участі;

4) необхідність створення передумов, без яких ефективна участь громадськості є неможливою;

5) необхідність формування традицій належного управління та розуміння механізмів участі в управлінні владних суб'єктів та громадян. Відсутність даної традиції характеризується пасивним сприйняттям ідеї «спільного управління» потенційно зацікавленими сторонами процесу.

6) важливість забезпечення раціонального підходу до розвитку державної політики у цьому напрямі. Обмеженість фінансових ресурсів, зокрема, в умовах глобальної економічної кризи, зумовлює потребу ефективного планування політики – виокремлення першочергових кроків із запровадження найбільш продуктивних форм взаємодії та окреслення довгострокових перспектив для подальшого поглиблення діалогу. [4]

Для вирішення зазначених проблем вважається за необхідне створення міжвідомчої комісії (робочої групи), яка б взяла на себе повноваження з усунення подібного роду проблем, насамперед, створивши підбірку законодавчих змін з проведення ефективної політики «спільного управління».

Однією з основних проблем щодо участі громадськості в політиці управління є недбалий підхід Парламенту до розгляду рекомендацій та скарг, з якими звертається народ. Ті листи або усні звернення, які надходять до Верховної Ради проходять «аж занадто жорсткий контроль».

Вирішення цієї проблеми можливе внаслідок прийняття закону, який би регламентував основні положення, права та можливості громадян при будь-яких зверненнях із пропозиціями та скаргами. Даний закон повинен надавати гарантію плідного співробітництва держави з її громадянами. Має існувати певна звітність та документальне підтвердження тому, що звернення будь-якого громадянина було проаналізоване уповноваженими особами. Ця звітність повинна бути відкритою для кожного, хто бажатиме ознайомитись з висновками комісії по роботі з громадськістю. Даний спектр проблем є достатньо широким, тому і вирішення цього питання повинно мати негайний характер.

Іншою проблемою, яка постає перед українським народом, є невиконання громадянами судових постанов. Зокрема, болючою проблемою є несплата батьками призначених аліментів. Тобто, не існує достатньої законодавчої підтримки матері (батька) – одиночки, яка б забезпечила гідний рівень життя дитини, можливість отримання освіти та ін.

Прикладом цього є реальний випадок, який є досить поширеним за результатами української статистики. Чоловік покинув жінку з ще ненародженою дитиною. Суд призначив щомісячну допомогу для дитини розміром у 500 гривень та допомогу для матері строком на три роки розміром також у 500 гривень. Та за три роки мати - одиночка не отримала жодної визначеної судом допо-

моги. За термін, який несумлінний батько відмовляється сплачувати щомісячну допомогу заборгованість виплат вже становить 25 000 гривень. Це стало підставою для подання жінкою позову до суду. Але тут громадяни і стають безпомічними у вирішенні даного питання. Адже в цій конкретній ситуації чоловік не має постійного доходу, не має майна, яке б за постановою суду і було компенсуючим механізмом для підтримки покинутої сім'ї. Ні постраждала сторона, ні органи судової влади за законом не мають права примусити людину до праці. Але і складу злочину в даній справі владна структура не вбачає.

Дане питання, на думку автора, можна вирішити шляхом внесення відповідних змін до регулюючого це питання закону:

- 1) обов'язкова кримінальна відповідальність неплатника без врахування його фінансового положення;
- 2) підтримка держави в даному питанні, тобто надання злісному неплатнику постійного місця роботи на певний термін для виплати заборгованості із нарахуванням всієї заробітної плати матері дитини;
- 3) контроль з боку влади за несумлінними неплатниками аліментів та своєчасне покарання боржників;

Прикладом безпосередньо закону, який викликає невдоволення громадян, є Закон України «Про заходи щодо законодавчого забезпечення реформування пенсійної системи» від 8.07. 2011 року. Цей закон передбачає збільшення пенсійного віку жінкам до 60 років, чоловікам до 65 років. [2]

З приводу ухвалення Верховною Радою України даного закону Федерація профспілок малого та середнього підприємництва України в рамках Всеукраїнської громадської акції «Вперед» провела біля Верховної Ради мітинг проти пенсійної реформи. За словами голови федерації В'ячеслава Роя, пенсійна реформа повторює принципи податкової, перекладаючи основний тягар відповідальності на малозабезпечених громадян. Та за даними української статистики середня тривалість життя українських чоловіків досягає 62,5; жінок - 74,3 роки.

Дана проблема хвилює не тільки зрілих громадян України, а й молоде покоління, яке вже зараз непокоїться за своє майбутнє. Тому сама реформа пенсійної системи налічує чисельні недоліки, які потребують якомога скорішого вирішення.

Рішення суперечності між громадянами та владними органами в загальному вигляді вже поступово досягається. Адже причиною проведення пенсійної реформи є неможливість держави у подальшому надавати виплати громадянам – пенсіонерам. А це говорить, насамперед, про низьку економічну забезпеченість країни. З причинами ж цього явища держава почала активну боротьбу: демографічна ситуація поступово поліпшується зі збільшенням виплат за народження дитини; газове питання, раціональне вирішення якого дасть змогу значно покращити економічні показники країни, вже знаходиться на стадії вирішення та ін. Проте, на думку автора, на сучасному етапі держава не застосовує тих можливостей, які б значно покращили фінансові показники країни. Наприклад визнання вітчизняного виробника. В деяких країнах продукція зарубіжних виробників займає набагато менший відсоток, ніж продукція власного виробництва. Прикладом такої країни є Білорусія. Україна ж, маючи прекрасні природні та трудові ресурси, виробляє якісний і конкурентоспроможний товар. Тому, певна частина продукції, яка імпортується, може бути повноцінно замінена на товари вітчизняного виробника при сприятливих умовах розвитку окремих галузей виробництва. Іншим прикладом ефективною політики є така країна, як Швейцарія. Ця держава вже достатньо давно практикує досить ефективну податкову систему, принцип якої полягає в наступному: «малозабезпечені жителі країни сплачують менший податок, ніж багаті громадяни». Така податкова політика в Україні значно допомогла б у вирішенні існуючої проблеми.

У підсумку можна зазначити, що ефективно державне управління можливе лише при наявності розумної, надійної, діючої на користь держави та її громадян законодавчої влади. Адже лише вона має виключне право прийняття законів та інші важливі функції, які їй довірили виконувати громадяни України.

Література

- 1) Конституція України, 1996. Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua>
- 2) Закон України «Про заходи щодо законодавчого забезпечення реформування пенсійної системи» від 08.07.2011. Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/36>
- 3) В.Б. Авер'янов, Державне управління в Україні. (Навчальний посібник), К.: КНЕУ, 1999 р., 236 с.
- 4) <https://docs.com/viewer>

Циганок К.В.

Науковий керівник – Школяренко О.О.

ІНТЕРНЕТ-МАРКЕТИНГ В СИСТЕМІ ІНФОРМАЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

У сучасному суспільстві, для успішного ведення бізнесу підприємець має бути креативним. Тому необхідно використовувати всі можливі (законні) способи для досягнення мети, а мета в даному випадку – підвищення конкурентоспроможності компанії і збільшення її доходу.

На перший план виходить поняття «швидкість». Від того наскільки швидко бізнес вийде на ринок, зреагує на його зміну, надасть клієнтові потрібну інформацію, товари і послуги, залежить його подальша доля.

Враховуючи швидкий розвиток мережі інтернет, дуже актуальним стало питання використання його для бізнесу. Щодня створюється тисячі сайтів. Якщо застосувати інтернет маркетинг і вивчити купівельну здатність пропонованого товару, це збільшить вірогідність успіху на ринку в рази.

Метою даної роботи є дослідження інтернет-маркетингу, його переваг та недоліків.

До появи Інтернету збір всієї інформації по фінансових продуктах, турпоїздкам або іншим споживчим товарам (послугам) вимагав маси часу. Зараз споживачі можуть самостійно знайти в Інтернеті велику частину необхідної інформації, а завдання компаній – використовувати таке положення для свого розвитку і збільшення доходу, за допомогою створення свого сайту і його просування в Інтернеті.

Розвиток інфраструктури глобальної мережі Інтернет привели до змін способів ведення бізнесу і появи електронного ринку. Інтернет став використовуватися як інтерактивний канал взаємодії компаній з бізнесом-партнерами і клієнтами, що забезпечило ведення інтерактивного маркетингу (Інтернету-маркетингу) і здійснення прямих онлайн-продажів. Традиційні бізнес-процеси (продаж, маркетинг, постачання і так далі) в мережевій економіці набувають нових форм.

Інтернет-маркетинг - це комплекс заходів щодо просування і продажу на ринку товарів і послуг за допомогою мережових технологій Інтернет. В даний час інтернет-маркетинг – це самостійний вид діяльності, який відноситься до електронного бізнесу. У глобальній мережі Інтернет існує безліч сайтів, які надають маркетингові послуги (послуги з просування сайту в пошукових системах).

Фактично інтернет-маркетинг має на увазі цілий комплекс дочірніх галузей, що включають не лише банерську рекламу і public relations, але і методики проведення маркетингових досліджень в інтернеті, зокрема, вивчення попиту і споживчої аудиторії, освоєння алгоритмів формування і забезпечення високої ефективності рекламних кампаній, способів правильного позиціонування торгівельної марки на ринку.

До основних переваг інтернету-маркетингу відносяться: широка цільова аудиторія (глобалізація ринку); персоналізація взаємодії з клієнтами; зниження транзакційних витрат; теоретично необмежена і постійно зростаюча клієнтська база; заощадження часу завдяки автоматизації, можливість віртуалізації контакту; інтерактивність і мультимедійність; можливість роботи з будь-якого комп'ютера.

Всі ці чинники приводять до того, що вашим клієнтам все більшою мірою подобається співробітничати, і вони приходять знову і знову.

Проте є і недоліки інтернет-маркетингу. До значимих для маркетолога можна віднести такі: